

กระทรวง
สาธารณสุข

จุลสารข่าวสารวินัย และคุณธรรม

ฉบับที่ ๔ ปีงบประมาณ ๒๕๖๕

กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

จุดสารข่าววินัยและคุณธรรม ฉบับนี้ขอแนะนำเสนอเกร็ด

ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่างการ

กระทำผิดวินัย ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมชม

เว็บไซต์ของกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม

และดาวน์โหลดข้อมูลได้ที่ <https://discipline-ops.moph.go.th/>

ตัวอย่างการกระทำความผิดวินัย

๑. นำงานจากภายนอกที่รับจ้างมาทำในสถานที่ราชการ โดยใช้อุปกรณ์และเครื่องมืออื่นๆ ของโรงพยาบาล

นายหวังรวย ข้าราชการ ปฏิบัติหน้าที่นักเทคนิคการแพทย์ของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เป็นหัวหน้างานโลหิตวิทยาและจุลทรรศนศาสตร์ มีหน้าที่บริหารงานของแผนกโลหิตวิทยาและจุลทรรศนศาสตร์ ได้นำงานเกี่ยวกับการตรวจแล็บจากคลินิกในอำเภอหลายแห่งที่ตนรับจ้างมาทำการตรวจวิเคราะห์แล็บเอง โดยได้นำอุปกรณ์ เช่น หลอดใส่เลือด ซึ่งเหมือนกับที่ใช้ในโรงพยาบาลที่ตนสังกัดแล้วนำไปตรวจที่ห้องแล็บโดยใช้เครื่องมือ เครื่องใช้ต่าง ๆ ของโรงพยาบาล ด้วยวิธีการนำสิ่งส่งตรวจมาเข้าเครื่องวิเคราะห์เม็ดเลือดอัตโนมัติเอง โดยที่หลอดเลือดไม่มีการติด Barcode, Lab No. และในงานเคมีคลินิก นายหวังรวย ไม่ได้เป็นผู้ปฏิบัติงานในห้องปฏิบัติการ แต่ได้ดำเนินการรายงานผลและอนุมัติผลเอง อีกทั้งนายหวังรวยมิได้ดำเนินการชำระเงินตามใบรายงานผลและอนุมัติผลของงานเคมีคลินิกให้ถูกต้อง ซึ่งมีชื่อนายหวังรวย เป็นผู้รายงานผลและอนุมัติผล จำนวน ๕ ราย นอกจากนั้น ยังได้ประทับตราและลงลายมือชื่อปลอมในเอกสารใบขอตรวจทางห้องปฏิบัติการภูมิคุ้มกันวิทยาของโรงพยาบาล ซึ่งเป็นเอกสารหลักฐานการจ่ายเงินหรือเอกสารทางการเงินของโรงพยาบาลอีกจำนวน ๓ ราย รวมทั้งหมด ๘ ราย

พฤติการณ์เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอันได้เชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ ลงโทษไล่ออกจากราชการ

๒.รวบรวมเงินไปซื้อยาเพื่อบริจาคให้ผู้ป่วย ซึ่งเป็นผู้ยากไร้ ผิดหรือไม่?

นายบุญน้อย ข้าราชการ สังกัดโรงพยาบาล ข. มีกรณีกระทำผิด คือ นายบุญน้อย ได้รวบรวมเงินกับเพื่อนที่รู้จักกันจำนวน ๕ คน เพื่อซื้อยา Baraclude (เบราคูด) ไปบริจาคให้แก่คนไข้โรคไวรัสตับอักเสบบี ซึ่งเป็นผู้ยากไร้ชาวกัมพูชา โดยนายบุญน้อย นำเงินที่รวบรวมได้ดังกล่าวซื้อยาจากโรงพยาบาล ข.โดยใช้วิธีส่งจ่ายยาให้แก่ผู้ป่วยที่เคยรับยาจากนายบุญน้อย จำนวน ๕ ราย รวมจ่ายยา Baraclude (เบราคูด) จำนวน ๙,๔๘๐ เม็ด ราคาเม็ดละ ๕๘ บาท เป็นจำนวนเงิน ๕๔๙,๘๔๐ บาท และยา Copegus (โคเปกัส) จำนวน ๒,๗๓๐ เม็ด โดยนายบุญน้อย ได้ขอความยินยอมจากผู้ป่วยดังกล่าวแล้ว เมื่อนายบุญน้อย ส่งจ่ายยาให้แก่ผู้ป่วย นายบุญน้อย จะเป็นผู้มารับยาที่กลุ่มงานเภสัชกรรม และชำระค่ายาโดยใช้บัตรเครดิตของตนเอง เมื่อได้รับยาแล้วนายบุญน้อย จะให้ผู้ป่วยโรคไวรัสตับอักเสบบีชาวกัมพูชาจำนวน ๑๒ คน มารับยากับนายบุญน้อย ที่โรงพยาบาล ข. โดยไม่คิดเงินจากผู้ป่วย จึงรับฟังได้ว่า นายบุญน้อยอาศัยโอกาสที่ตนเองมีหน้าที่รักษาพยาบาลส่งจ่ายยาโดยใช้ชื่อผู้ป่วยโรงพยาบาล ข. ที่เคยได้รับการรักษาโรคไวรัสตับอักเสบบีกับตน จากนั้นนำใบส่งจ่ายยาไปเบิกจากฝ่ายเภสัชกรรม โรงพยาบาล ข. และชำระค่ายาด้วยบัตรเครดิตและคิดราคาตามปกติที่เรียกเก็บจากผู้ป่วยทั่วไป

พฤติการณ์เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานอาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น ตามมาตรา ๘๓ (๓) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ งตโทษและว่ากล่าวตักเตือน

เกร็ดความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย

๑. คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คผ.๕๕/๒๕๖๓

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (โรงพยาบาล ก.) ด้วยอาการปัสสาวะบ่อย แพทย์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีป่วยด้วยอาการต่อมลูกหมากโต และทำการรักษาโดยให้ยานากลับมาทานที่บ้าน แต่ไม่ได้ส่งตัวไปเอกซเรย์หรือตรวจด้วยเครื่องมือทางการแพทย์ที่ทันสมัย และมีการเปลี่ยนตัวแพทย์ผู้รักษาตลอดระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีเข้ารับการรักษาตัวในโรงพยาบาลผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จนถึงปัจจุบันซึ่งเป็นระยะเวลาประมาณ ๖ ปี ถึง ๗ ปี จนกระทั่งในเดือนมิถุนายนถึงเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๑ แพทย์ผู้รักษาคนปัจจุบันได้แนะนำให้ผู้ฟ้องคดีตรวจร่างกายด้วยการเอกซเรย์หรือตรวจด้วยเครื่องมือทางการแพทย์ที่ทันสมัย โดยส่งตัวผู้ฟ้องคดีไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลทหารผ่านศึกและส่งผลการตรวจให้แพทย์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัย ผลปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีป่วยเป็นโรคมะเร็งต่อมลูกหมากต้องเข้ารับการรักษาตัวด้วยการฉีดยาและสารอาหารเข้าทางเส้นเลือดรวมถึงการฉายรังสี ซึ่งทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๒๗๐,๐๐๐ บาท ประกอบด้วยค่าใช้จ่ายในการฉีดยาและสารอาหารเข้าทางเส้นเลือด ประมาณ ๘,๕๐๐ บาท ต่อครั้ง จำนวน ๑๒ ครั้ง ค่าใช้จ่ายในการฉายรังสีประมาณ ๔,๐๐๐ บาท ต่อครั้ง จำนวน ๓๙ ครั้งและค่าใช้จ่ายในการเริ่มต้นรักษาโรคมะเร็งอีกประมาณ ๑๓,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ความเดือดร้อนเสียหายอันเกิดจากค่าใช้จ่ายในการรักษาโรคมะเร็งที่มีค่าใช้จ่ายจำนวนมากในปัจจุบันเช่นนี้เกิดจากความบกพร่องในการรักษาพยาบาลโดยแพทย์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายอย่างมาก จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง (ผู้อำนวยการโรงพยาบาล ก. ที่ ๒) ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินตามที่ศาลเห็นสมควร เห็นว่า แม้ความเสียหายของผู้ฟ้องคดีที่เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีนี้ เกิดจากการกระทำของแพทย์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นโรงพยาบาลของรัฐแต่การปฏิบัติหน้าที่ของแพทย์ในการตรวจรักษาโรคเป็นเพียงการปฏิบัติหน้าที่ปกติทั่วไป มิใช่การกระทำที่เกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายหรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่นหรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรแต่อย่างใด กรณีจึงมิใช่คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครองหรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร คดีดังกล่าวจึงไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๓) แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ แต่เป็นคดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ซึ่งผู้ฟ้องคดีสามารถยื่นฟ้องคดีใหม่ต่อศาลยุติธรรมได้ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

ที่มา : แนวคำวินิจฉัยศาลปกครองสูงสุด ฉบับ Day to Day ปี ๒๕๖๓

๒. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ. ๑๘๓/๒๕๖๔

การจะกล่าวอ้างว่าการกระทำใดเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมนั้นจะต้องเป็นกรณีผู้กล่าวอ้างมีสิทธิตามกฎหมายที่จะได้รับสิทธินั้น ๆ แต่ไม่ได้รับสิทธินั้นซึ่งการที่เลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีคำสั่งเห็นชอบให้ข้าราชการในสังกัด ผู้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับเชี่ยวชาญขึ้นไป ตำแหน่งประเภทอำนวยการ และตำแหน่งประเภทบริหาร ไม่ต้องลงเวลาปฏิบัติราชการ เป็นคำสั่งที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามข้อ ๑๑ วรรคสอง ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ ที่กำหนดให้หัวหน้าส่วนราชการ ในกรณีที่เห็นว่าจำเป็นจะกำหนดวิธีลงเวลาการปฏิบัติราชการ หรือวิธีควบคุมการปฏิบัติราชการของข้าราชการ ที่มีการปฏิบัติราชการในลักษณะพิเศษเป็นอย่างไรก็ตามที่เห็นสมควรก็ได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการระดับชำนาญการพิเศษซึ่งไม่ได้รับสิทธิตามคำสั่งดังกล่าว กรณีจึงมิใช่เป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี แต่เป็นเพียงการปฏิบัติต่อบุคคลที่มีตำแหน่งหน้าที่แตกต่างกันตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้เท่านั้น ดังนั้น จึงไม่ถือว่าเป็นการทำให้ผู้ฟ้องคดีเกิดความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชาตาม ข้อ ๗ ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์ฯ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิร้องทุกข์กรณีดังกล่าวต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการ ระดับชำนาญการพิเศษ สังกัดสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่ผู้อำนวยการสำนักงานเลขาธิการได้มีหนังสือเลขาธิการนายกรัฐมนตรีให้ข้าราชการผู้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญขึ้นไป ตำแหน่งประเภทอำนวยการ และตำแหน่งประเภทบริหาร ไม่ต้องลงเวลาปฏิบัติราชการ ต่อมา เลขาธิการนายกรัฐมนตรีได้มีคำสั่งทำหนังสือดังกล่าวเห็นชอบตามที่เสนอ หลังจากนั้น ผู้อำนวยการสำนักงานเลขาธิการได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๖๐ เรื่อง การลงเวลาปฏิบัติราชการของข้าราชการสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี แจ้งให้ผู้อำนวยการกองงานนายกรัฐมนตรีทราบและให้แจ้งข้าราชการในสังกัดทราบและถือปฏิบัติต่อไป ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ากรณีดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม จึงมีหนังสือลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๖๐ ร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดี (คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม) ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้วมีคำวินิจฉัยไม่รับคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีและจำหน่ายเรื่องร้องทุกข์ออกจากสารบบ เนื่องจากเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดี เพราะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ จึงไม่ถือว่าเป็นการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชา อันจะก่อให้เกิดสิทธิร้องทุกข์แก่ผู้ฟ้องคดีตามข้อ ๗ ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์ และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับข้อ ๘ ของกฎ ก.พ.ค. ดังกล่าว โดยเลขานุการ ก.พ.ค. ได้มีหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีให้ผู้ฟ้องคดีทราบผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนมีสิทธิร้องทุกข์ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบข้อ ๓๑ ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และไม่ต้องห้ามตามข้อ ๔๒ (๕) ของกฎ ก.พ.ค. ดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่รับคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาให้แล้วเสร็จ ภายใน ๓๐ วัน

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดี มีคำวินิจฉัยไม่รับคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า การที่เลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีคำสั่งเห็นชอบทำหนังสือที่ผู้อำนวยการสำนักงานเลขาธิการเสนอให้ ข้าราชการผู้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับเชี่ยวชาญขึ้นไป ตำแหน่งประเภทอำนวยการ และตำแหน่งประเภทบริหาร ไม่ต้องลงเวลาปฏิบัติราชการ เป็นคำสั่งที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามข้อ ๑๑ วรรคสอง ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ ที่กำหนดให้หัวหน้า ส่วนราชการในกรณีเห็นว่าจำเป็นจะกำหนดวิธีลงเวลาการปฏิบัติราชการ หรือวิธีควบคุมการปฏิบัติ ราชการของข้าราชการที่มีการปฏิบัติราชการในลักษณะพิเศษเป็นอย่างอื่นตามที่เห็นสมควรก็ได้ แต่จะต้อง มีหลักฐานให้สามารถตรวจสอบวันเวลาการปฏิบัติราชการได้ กรณีมิใช่เป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม เพราะการจะกล่าวอ้างว่าเป็นการเลือกปฏิบัติไม่เป็นธรรมได้นั้น ต้องเป็นกรณีผู้กล่าวอ้างมีสิทธิตาม กฎหมายที่จะได้รับสิทธินั้น ๆ แต่ไม่ได้รับสิทธินั้นเพราะการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้ รับสิทธิตามคำสั่งของเลขาธิการนายกรัฐมนตรีดังกล่าว เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำรงตำแหน่งประเภท วิชาการระดับเชี่ยวชาญขึ้นไป ตำแหน่งประเภทอำนวยการ และตำแหน่งประเภทบริหาร ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ อาจกล่าวอ้างได้ว่าคำสั่งที่กำหนดให้ไม่ต้องลงเวลาปฏิบัติราชการดังกล่าว เป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่ เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี กรณีเป็นเพียงการปฏิบัติต่อบุคคลที่มีตำแหน่งหน้าที่แตกต่างกันตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้เท่านั้น ดังนั้น การที่เลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีคำสั่งพิพาทจึงไม่ถือว่าเป็นการทำให้ผู้ฟ้องคดีเกิด ความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชาตามข้อ ๗ ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์ฯ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิร้องทุกข์ตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำวินิจฉัยลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ ไม่รับคำร้องทุกข์ของ ผู้ฟ้องคดีและจำหน่ายเรื่องร้องทุกข์ออกจากสารบบ จึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย การที่ศาลปกครอง ชั้นต้นพิพากษายกฟ้องนั้นศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย(คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ. ๑๘๓/๒๕๖๔)

ที่มา : วารสารวิชาการศาลปกครอง ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๓ (กรกฎาคม-กันยายน ๒๕๖๔)

ผู้รวบรวม

นายปกาสิต คำจันทร์

ผู้อำนวยการกลุ่มเสริมสร้างวินัย
และระบบคุณธรรม

นายไวพจน์ แสนใจธรรม

นิติกรชำนาญการพิเศษ (ด้านวินัย)

นางสาวช่อฟ้า ปรีดี

นิติกรชำนาญการ

นางสาวนิติพร จันทร์ตื้อ

นิติกรปฏิบัติการ

นางสาวพรสุดา จันทร์หา

นิติกร

จัดทำโดย

กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม
สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

